



Samen kerken.....

Klussen.

Wie de laatste tijd door de Deldensestraat is gekomen heeft het misschien wel waargenomen. De pastorie bij de Nieuwe Kerk wordt verbouwd voor kerkelijk jeugdwerk én met als doel dat er kinderopvang in deze pastorie kan komen. Deze klus wordt gedaan door een aannemer én door een groep vrijwilligers. Ik ben zelf één van die vrijwilligers, hoewel ik beslist niet degene ben die er de meeste uren in steekt. De afgelopen weken heb ik dus met enige regelmaat werk gedaan dat ik normaal niet doe. Slopen, het graven van geulen, schuren en schilderen horen niet tot mijn dagelijkse bezigheden, ik merk het dan ook aan mijn handen (blaren).

Mijn werk is hoofdzakelijk werken met mijn hoofd (en met mijn hart), hoewel dat niet betekent dat mijn lichaam nooit iets doet. Het klussen is werken met mijn handen, hoewel dat ook niet betekent dat ik er mijn verstand niet bij nodig heb. In onze samenleving wordt er onderscheid gemaakt tussen werken met je hoofd en met je handen, maar is dat onderscheid wel zo zwart-wit? En is dat onderscheid wel terecht? Mensen die veel met hun hoofd werken hebben vaak een behoefte aan beweging. Zij gaan tuinieren, koken of sporten (of een combinatie) omdat zij daar behoefte aan hebben. Ik denk dat het voor veel mensen goed zou zijn als hun werk ook duidelijk lichamelijke accenten zou hebben. Is het goed voor een mens om de hele dag te vergaderen of te lezen zonder lichamelijke activiteiten? En is het echt niet mogelijk om dat in de bestaande banen in te bouwen? Bovendien is voor de mensen die met het hoofd werken (In bijvoorbeeld managersfuncties) ook belangrijk om contact te houden met de werkvloer en als je een deel van je tijd doorbrengt op de werkvloer en ook daadwerkelijk daar werk verricht, dan is het contact al gauw gelegd. Natuurlijk, wie lichamelijk sterk beperkt is zal niet op deze manier aan de slag kunnen en dan kun je het ook niet vragen. Maar het is al een oud ideaal van een Griekse filosoof dat de mens 's morgens met de handen werkt en 's middags filosofeert (vertaal: met het hoofd werkt). En in sommige kloosterorden is de combinatie lichamelijk werk en werken met het hoofd een ijzeren voorwaarde.

Ik las de afgelopen tijd twee opvallende dingen: In IJsland is men gezonder gaan leven sinds de crisis (volgens een onderzoek). Dat komt omdat men gezonder is gaan eten (meer vis), en meer is gaan bewegen. In Griekenland is men getroffen door de crisis en gaan er meer mensen zich toeleggen op het verbouwen van gewassen die anders geïmporteerd moeten worden. Meer mensen gaan op deze manier aan de slag als boer ook om hun geslonken inkomen te vergroten. Er is in Griekenland ook ruimte voor meer van deze boeren. Dat zijn wel interessante ontwikkelingen. Misschien dat een afnemende welvaart, een crisis, juist een uitdaging wordt om meer te leven naar de menselijke maat en dichter bij de natuur, dichterbij dat wat het meest bij mensen past. En dan ga ik er vanuit dat werken met hoofd en werken met handen beiden bij mensen past.

In de bijbel wordt ook over werk gesproken. Bijvoorbeeld in Genesis 2 krijgt de mens de taak om de tuin te bewerken en te bewaren. De tuin mag je dan als symbool zien van de aarde. Het bewerken en bewaren is zaak van het hoofd en van de handen, beiden kunnen niet zonder elkaar.

Ik wens ons veel plezier toe, ook in onze arbeid.

ds. Gerco Veening, predikant van de Protestantse Gemeente Borne.

Activiteiten van de Raad van Kerken:

Zondag 26 augustus 'Oogstdankviering' om 10.15 uur op het Reineplein.

Voor informatie: www.raadvankerkenborne.nl